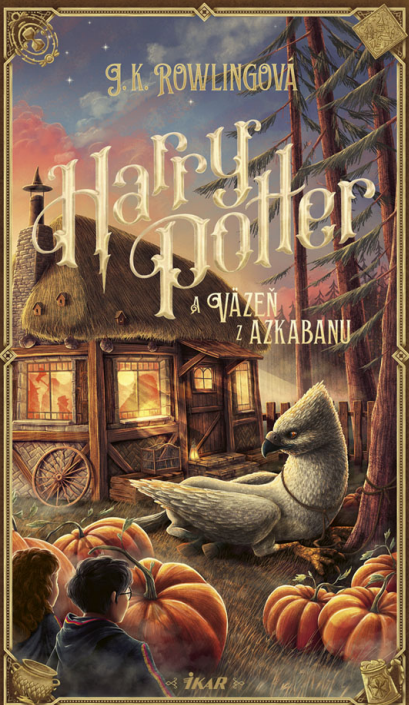

J. K. ROWLINGOVÁ

Harry Potter

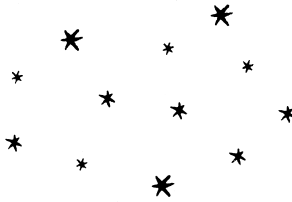
A VÄZEŇ
Z AZKABANU

IKAR

VENUJEM JILL PREWETTOVEJ
A
AINE KIELYOVEJ

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA

Sovia pošta • 7

DRUHÁ KAPITOLA

Veľká chyba tety Marge • 22

TRETIA KAPITOLA

Rytiersky autobus • 37

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Deravý kotlík • 54

PIATA KAPITOLA

Dementor • 74

ŠIESTA KAPITOLA

Pazúry a čajové lístky • 100

SIEDMA KAPITOLA

Prízrak v skrini • 126

ÔSMA KAPITOLA

Útek Tučnej panej • 143

DEVIATA KAPITOLA

Strašná porážka • 164

DESIATA KAPITOLA

Záškodnícka mapa • 185

JEDENÁSTA KAPITOLA

Blesk • 212

DVANÁSTA KAPITOLA

Patronus • 235

TRINÁSTA KAPITOLA

Chrabromil proti Bystrohlavu • 254

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

Snapova nevraživosť • 271

PÁTŇNÁSTA KAPITOLA

Finále • 293

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

Predpoveď profesorky Trelawneyovej • 316

SEDEMNÁSTA KAPITOLA

Mačka, potkan a pes • 333

OSEMNÁSTA KAPITOLA

Námesačník, Červochvost, Tichošľap
a Paroháč • 350

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA

Sluha lorda Voldemorta • 359

DVADSIATA KAPITOLA

Dementorov bozk • 379

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA

Hermionino tajomstvo • 387

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA

Opäť sovia pošta • 416

SOVIA POŠTA

Harry Potter bol po mnohých stránkach veľmi neobyčajný chlapec. Po prvé, zo všetkých ročných období najväčšmi nenávidel letné prázdniny. Po druhé, naozaj by si veľmi rád robil domácu úlohu, no musel si ju robiť potajomky, neskoro v noci. A čisto náhodou bol čarodejník.

Blížila sa polnoc a on ležal v posteli na bruchu, deky mal stiahnuté až nad hlavu ako stan, v jednej ruke držal baterku a o vankúš si oprel veľkú, v koži viazanú knihu (*Dejiny mágie* od Bathildy Bagshotovej). Končekom brka z orlieho pera prechádzal po stránke a mračil sa, lebo hľadal niečo, čo by mu pomohlo pri písaní práce na tému *Upaľovanie bosoriek v 14. storočí bolo úplne nezmyselné – rozprava*.

Brko zastalo na začiatku odseku, ktorý sa mu zdal vhodný. Harry si posunul okrúhle okuliare ku koreňu nosa, priložil baterku bližšie ku knihe a čítal:

Nečarodejníci (bežnejšie známi ako muklovovia) sa zvlášť obávali mágie v stredoveku, i keď sa im veľmi darilo odhaľovať ju. V tých zriedkavých prípadoch, keď chytili skutočnú čarodejnicu alebo čarodejníka, upaľovanie nemalo vôbec nijaké následky. Čarodejnica alebo čarodejník použili zaklínadlo na zmrazovanie plameňov a potom predstierali, že kričia od bolesti, hoci v skutočnosti ich to iba príjemne štekľilo. Vendelíne Čudesnej sa dokonca upaľovanie natoľko páčilo, že sa v rôznych prestrojeniach nechala chytiť až štyridsaťsedem ráz.

Harry si zastrčil brko medzi zuby, spod vankúša vytiahol fľašku atramentu a zvitok pergamenu. Pomaly a veľmi opatrne otvoril atrament, namočil doň brko a začal písať, občas prestal a načúval, lebo keby niekto z Dursleyovcov cestou na záchod začul škripot brka, pravdepodobne by ho do konca prázdnin zamkli do komory pod schodami.

Rodina Dursleyovcov z Privátnej cesty číslo 4 bola tou príčinou, prečo Harry vôbec nemal rád letné prázdniny. Strýko Vernon, teta Petunia a ich syn Dudley boli jedinými žijúcimi Harryho príbuznými. Boli to muklovovia a k mágii mali veľmi stredoveký postoj. O Harryho nebohých rodičoch, tiež čarodejníkoch, sa pod Dursleyovcami nikdy nerozprávalo. Celé roky teta Petunia a strýko Vernon dúfali, že ak budú Harryho dostatočne deptať, vytlčú z neho všetky čary. Na ich zlosť sa im to však nedarilo. Momentálne žili v strachu, aby sa nebodaj niekto nedozvedel, že Harry skoro

celé uplynulé dva roky strávil na Rokfortskej strednej škole čarodejníckej. Mohli však urobiť nanajvýš to, že zamkli Harryho čarodejnícke knihy, prútik, kotlík a metlu hneď na začiatku letných prázdnin a zakázali mu rozprávať sa so susedmi.

To, že mu vzali čarodejnícke knihy, bolo pre Harryho skutočným problémom, pretože rokfortskí učitelia mu dali na prázdniny kopu úloh. Jedna mimoriadne nepríjemná písomná práca o zmenšovacom elixíre bola od Harryho najneoblúbenejšieho profesora Snapa, ktorý by sa len potešil, keby mal dôvod nechať Harryho mesiac po škole. Harry sa preto prvý prázdninový týždeň chopil príležitosti. Kým strýko Vernon, teta Petunia a Dudley šli do záhrady a obdivovali strýkovo nové firemné auto (veľmi hlasno, aby si ho všimla celá ulica), Harry ukradomky zišiel dolu, pakľúčom si otvoril zámku na dverách do komory pod schodami, zobral si zopár kníh a skryl ich vo svojej izbe. Pokiaľ nenarobí atramentové machule na plachte, Dursleyovci sa vôbec nedozvedia, že po nociach študuje mágiu.

Harry si zvlášť dal záležať na tom, aby sa teraz vyhol konfliktom s tetou a strýkom, lebo už aj tak bol u nich v nemilosti, a to preto, že hneď v prvý prázdninový týždeň mu telefonoval spolužiak čarodejník.

Ron Weasley, jeden z Harryho najlepších priateľov na Rokforte, pochádzal z čistokrvnej čarodejníckej rodiny. To znamenalo, že hoci vedel veľa vecí, ktoré nevedel Harry, ešte nikdy predtým nepoužíval telefón. Nanešťastie, keď volal, zdvihol slúchadlo strýko Vernon.

„Prosím? Tu Vernon Dursley.“

Harry, ktorý bol náhodou v tej chvíli v miestnosti, zmeravel, keď počul Ronov hlas.

„HALÓ? HALÓ? POČUJETE MA? CHCEM - HOVORIŤ - S - HARRYM - POTTEROM!“

Ron tak strašne kričal, že strýko Vernon až nadskočil, držal slúchadlo pol metra od ucha a hľadel naň zlostne a vyľakane zároveň.

„KTO VOLÁ?“ zreval smerom k slúchadlu. „KTO STE?“

„RON - WEASLEY!“ odpovedal Ron tak, ako keby so strýkom Vernonom kričali na seba z opačných koncov futbalového ihriska. „SOM - HARRYHO - KAMARÁT - ZO - ŠKOLY...“

Malé oči strýka Vernona sa upreli na Harryho, ktorý stál na mieste ako skamenený.

„NIE JE TU NIJAKÝ HARRY!“ zreval a teraz už držal slúchadlo na meter od seba, akoby sa bál, že môže vybuchnúť. „NEVIEM, O AKEJ ŠKOLE TO HOVORÍTE! UŽ MI NIKDY NEVOLAJTE! NEPRIBLIŽUJTE SA K MOJEJ RODINE!“

A šmaril slúchadlo na vidlicu, akoby odhadzoval jedovatého pavúka.

Paľba, ktorá potom nasledovala, bola jedna z najhorších v Harryho živote.

„AKO SA OPOVAŽUJEŠ DAŤ NAŠE ČÍSLO ĽUĎOM AKO... ĽUĎOM, AKO SI TY?!“ reval strýko Vernon a prskal na Harryho sliny.

Ron si zrejme uvedomil, že narobil Harrymu problémy, lebo už viac nevolal. Ani Harryho ďalšia najlepšia priateľka z Rokfortu Hermiona Grangerová sa s ním nespojila. Harry tušil, že Ron varoval Hermionu, čo bola škoda, lebo Hermiona bola najšikovnejšia čarodejníca v Harryho ročníku, mala rodičov muklov, a preto vedela dokonale používať telefón a pravdepodobne

by mala dosť rozumu a nepovedala by Dursleyovcom, že chodí do Rokfortu.

A tak sa Harrymu nikto z čarodejníckych kamarátov neozval dlhých päť týždňov a zdalo sa, že toto leto bude skoro rovnako zlé ako to minulé. Zlepšila sa iba jedna maličkosť. Keď Harry odprisahal, že nebude sovou poštou posilať listy svojim kamarátom, mohol sovu Hedvigu v noci púšťať von. Strýko Vernon to dovolil iba preto, že stále zavretá Hedviga robila v klietke strašný rámus.

Harry dopísal o Vendelíne Čudesnej a na chvíľu sa znovu započúval. Ticho v tmavom dome rušilo iba vzdialené krochkové chrápanie jeho obrovského bratrance Dudleyho. Musí už byť veľmi neskoro, pomyslel si Harry. Oči ho štípali od únavy. Asi tú prácu dopíše zajtra v noci...

Zatvoril atrament, vytiahol si spod postele starú obliečku na vankúš, vložil do nej baterku, *Dejiny mágie*, svoju prácu, brko a atrament, vyliezol z postele a schoval to všetko pod uvoľnenú dosku v podlahe pod posteľou. Potom vstal, natiahol sa a pozrel na svietiaci budík na nočnom stolíku.

Bola jedna hodina v noci. Harrymu sa zvláštne zachvel žalúdok. Už celú hodinu má trinásť rokov a ani si to neuvedomil.

Lenže ďalšou Harryho zvláštnosťou bolo to, ako málo sa tešil na svoje narodeniny. Ešte nikdy mu nikto k sviatku neposlal blahoželanie. Dursleyovci posledné dva roky jeho narodeniny úplne ignorovali a nemal dôvod predpokladať, že si spomenú na tie tohoročné.

Prešiel cez tmavú izbu popri Hedviginej prázdnej veľkej klietke k otvorenému oknu. Oprel sa o podoke-

nicu a po tom, čo bol tak dlho zahrabaný pod dekou, mu chladný nočný vzduch príjemne osviežil tvár. Hedviga už druhú noc nebola doma. Harry sa o ňu nebál, už aj predtým odchádzala na tak dlho. Dúfal však, že sa čoskoro vráti – bola jediným živým tvorom v dome, ktorý sa pri pohľade naňho nestrhal.

Hoci bol Harry na svoj vek stále pomerne malý a chudý, za minulý rok o pár centimetrov podrástol. Jeho uhľovočierne vlasy sa však nezmenili – boli zanovito strapaté, nech s nimi robil čokoľvek. Oči za okuliarmi mali jasnozelenú farbu a na čele sa mu vynímala tenká jazva v tvare blesku, ktorú bolo vidieť aj spod vlasov.

Zo všetkých Harryho zvláštností bola táto jazva najzvláštnejšia. Nebola to pamiatka po havárii, pri ktorej údajne zahynuli Harryho rodičia, ako desať rokov predstierali Dursleyovci, pretože Lily a James Potterovci nezahynuli pri autonehode. Boli zavraždení. Zavraždil ich najobávanejší temný čarodej storočia lord Voldemort. Harry vyviazol pri jeho útoku len s jazvou na čele, pričom Voldemortova kliatba ho nezabila, ale obrátila sa proti svojmu pôvodcovi. Polomŕtvy Voldemort utiekol...

Harry sa s ním v Rokforte opäť stretol zoči-voči. Keď tak teraz stál v tom tmavom okne a spomínal na ich posledné stretnutie, musel priznať, že aj tak má šťastie, že sa dožil trinástych narodenín.

Prešiel pohľadom po hviezdinatej oblohe, či neuvidí Hedvigu prilietajú s mŕtvou myšou v zobáku. Zamyslene hľadel ponad strechy a chvíľku mu trvalo, kým si uvedomil, čo vidí.

Na pozadí zlatistého mesiaca sa črtal veľký, čudne naklonený tvor a blížil sa. Trepotal krídlami a mieril k Harrymu. Harry stál celkom nehybne a sledoval, ako

tvor klesá čoraz nižšie a nižšie. Na okamih zaváhal s rukou na kľučke a rozmýšľal, či nemá okno rýchlo zabuchnúť. No vtom ten prečudesný tvor nadletel nad pouličnou lampou na Privátnej ceste, a keď Harry zbadal, čo to je, odskočil nabok.

Cez okno vleteli tri sovy. Dve z nich pridržovali tretiu, ktorá zrejme bola v bezvedomí. S tichým žuchnutím pristáli na Harryho posteli a prostredná sova, veľká a sivá, sa prekotila a zostala nehybne ležať. K nohám mala priviazaný veľký balíček.

Harry tú bezvedomú sovu ihneď spoznal - volala sa Elvíra a patrila rodine Weasleyovcov. Vrhol sa k posteli, rozviazal uzly na Elvíriných nohách, zobral balíček a potom odniesol Elvíru do Hedviginej klietky. Elvíra otvorila jedno kalné oko, slabo vďačne zahúkala a napila sa vody.

Harry sa obrátil k ostatným sovám. Jedna z nich, veľká snežná samička, bola jeho Hedviga. Aj ona niesla balíček a tvárila sa, akoby bola so sebou mimoriadne spokojná. Láskyplne ťobla Harryho zobákom, keď ju zbavil bremena, a potom preletela k Elvíre.

Tretiu sovu s pekným zlatohnedým perím Harry nepoznal, ale hneď vedel, odkiaľ prišla, pretože okrem tretieho balíčka priniesla list s pečatou a znakom Rokfortu. Keď Harry odbremenil aj túto sovu, dôležito si našuchorila perie, rozprestrela krídla a cez okno odletela do noci.

Harry si sadol na posteľ a zobral do ruky Elvírin balíček, roztrhol hnedý papier a objavil darček v zlatom obale a svoj prvý pozdrav k narodeninám. Keď otváral obálku, prsty sa mu trochu triasli. Vypadli z nej dva kusy papiera - list a výstrižok z novín.

Výstrižok jasne pochádzal z čarodejnických novín *Denný Prorok*, pretože ľudia na čiernobielej fotografii sa pohybovali. Harry zobral výstrižok, vyrovnal ho a čítal:

ZAMESTNANEC MINISTERSTVA MÁGIE VYHRAL PRVÚ CENU

Artur Weasley, vedúci Oddelenia pre odhaľovanie zneužitých muklovských artefaktov pri Ministerstve mágie, vyhral hlavnú cenu v každoročnom žrebovaní *Denného Proroka*.

Šťastný pán Weasley pre *Denného Proroka* povedal: „Minieme to zlato na letnú dovolenku v Egypte, kde náš najstarší syn Bill pracuje pre Gringottbanku ako kliatborušiteľ.“

Rodina Weasleyovcov strávi mesiac v Egypte a vráti sa pred začiatkom nového školského roka v Rokforte, ktorý v súčasnosti navštevuje päť z Weasleyovie detí.

Harry pozrel na pohyblivú fotografiu a pri pohľade na všetkých deviatich Weasleyovcov, ktorí mu odušu kývali pred veľkej pyramídy, sa mu po tvári rozťahol úsmev. Nízka, buclatá pani Weasleyová, vysoký, plešivejší pán Weasley, šesť synov a jedna dcéra, všetci (hoci to na čiernobielej fotografii nebolo vidieť) s vlasmi farby plameňa. Presne na prostriedku fotografie stál Ron, vysoký, samá ruka, samá noha, s potkanom Prašivcom na pleci, a okolo pliec držal svoju mladšiu sestru Ginny.

Harry si nevedel spomenúť na nikoho, kto by si väčšmi zaslúžil vyhrať kopy zlata než Weasleyovci, ktorí boli veľmi milí, no mimoriadne chudobní. Harry otvoril Ronov list.

Milý Harry,

všetko najlepšie k Tvojim narodeninám!

Veľmi ma mrzí ten telefonát. Dúfam, že muklovia Ti nepripravili ťažké chvíle. Pýtal som sa ocka a on si myslí, že som nemal kričať.

Tu v Egypte je senzačne. Bill nás povodil po všetkých hrobkách a neveril by si, aké kliatby na ne uvalili starí egyptskí čarodejníci. Mama do poslednej Ginny ani nepustila. Nachádzajú sa tam znetvorené kostry vlamačov, ktorým narástli ďalšie hlavy a tak.

Nemohol som tomu uveriť, keď ocko vyhral v lotérii Denného Proroka. Sedemsto galleónov! Väčšinu z toho sme minuli na túto cestu, ale na budúci rok mi kúpia nový prútik.

Harry si veľmi dobre pamätal, kedy sa Ronov prútik zlomil. Stalo sa to, keď auto, ktorým obaja leteli do Rokfortu, narazilo v školskom areáli do stromu.

Vrátíme sa asi týždeň pred začiatkom školského roka a pôjdeme do Londýna kupovať nový prútik a učebnice. Nemohli by sme sa tam nejako stretnúť?

Nedovoľ, aby Ťa muklovia zdeptali!

Pokús sa prísť do Londýna,

P. S. Percy je hlavný prefekt. Tento týždeň dostal zo školy list.

Harry sa pozrel na fotografiu. Percy, študent siedmeho a posledného ročníka na Rokforte, sa tváril zvlášť samolúbo. Pripol si odznak hlavného prefekta na fez, elegantne nasadený na upravených vlasoch. Okuliare s rohovinovým rámom sa mu leskli na egyptskom slnku.

Potom si Harry rozbalil darček. Vyzeralo to ako miniatúrny sklený vĺčik na hranie. Pod ním bol ďalší lístok od Rona.

Harry, toto je vreckový špiónoskop. Ak je nablízku niekto, komu nehodno veriť, mal by sa rozsvietiť a vrtieť. Bill hovorí, že je to vložina na vytahovanie peňazí z vreciek čarodějníckych turistov a nie je spoľahlivý, lebo včera pri večeri stále svietil. Ale Bill nevedel, že Fred a George mu do polievky hodili chrobáky.

Čau

Harry si položil vreckový špiónoskop na nočný stolík, kde celkom nehybne zastal na špičke a odrážali sa v ňom svietiace ručičky Harryho hodín. Chvíľu naň radostne hľadel a potom si vzal balíček, ktorý priniesla Hedviga.

Aj v tom bol zabalený darček a pozdrav i list, tentoraz od Hermiony.

Milý Harry,

Ron mi písal, ako telefonoval s Tvojím strýkom Vernonom. Dúfam, že sa Ti nič nestalo.

Práve teraz som na prázdninách vo Francúzsku a nevedela som, ako Ti toto pošlem –

čo keby to na colnici otvorili? – ale potom sa zjavila Hedviga! Myslím, že sa chcela postarať, aby si konečne dostal niečo na narodeniny. Kúpila som Ti darček prostredníctvom svojej zásielkovej služby. Čítala som reklamu v Dennom Prorokovi (dostávam ho, je dobre, keď má človek stále prehľad, čo sa deje vo svete čarodejníkov). Videl si tú fotografiu Ronovej rodiny minulý týždeň? Stavím sa, že sa tam veľa naučí. Vážne žiarlim – starovekí egyptskí čarodejníci sú úžasní.

Aj tu majú celkom zaujímavé dejiny mágie. Prepísala som celú prácu z dejín mágie, aby som do nej mohla zahrnúť niekoľko vecí, ktoré som tu zistila. Dúfam, že teraz nie je prídlhá – je o dva zvitky pergamenu dlhšia, ako chcel profesor Binns.

Ron písal, že posledný týždeň prázdnin bude v Londýne. Prídeš aj Ty? Pustia Ťa strýko s tetou? Dúfam, že prídeš. Ak nie, tak sa uvidíme prvého septembra v Rokfortskom exprese.

Srdečne Ťa pozdravuje

Hermiona

P. S. Ron mi oznámil, že Percy je hlavný prefekt. Stavím sa, že je náramne spokojný. Zato Rona to asi veľmi neteší.

Harry sa smial, keď odložil Hermionin list a chytil do ruky jej darček. Bol veľmi ťažký. Ako poznal Hermionu, určite to bude nejaká veľká kniha plná ťažkých kú-

zel. Mýlil sa. Srdce mu poskočilo, keď roztrhol papier a uvidel elegantný čierny kožený kufřík so strieborným nápisom *Servisná súprava na metly*.

„Hermiona! No toto!!“ zašepkal Harry, keď otvoril kufřík, aby sa pozrel, čo je v ňom.

Bola tam veľká nádoba vysokoúčinného fleetwoodskeho leštidla na ruky, ligotavé strieborné nožničky na pristrihovanie chvostových vetvičiek, malý mosadzný kompas, ktorý sa dal pripnúť na metlu pri dlhých cestách, a *Príručka starostlivosti o metly* z edície *Urob si sám*.

Okrem priateľov z Rokfortu Harrymu najväčšmi chýbal metlobal, najpopulárnejší šport vo svete čarodejníkov. Veľmi nebezpečný, veľmi vzrušujúci šport, ktorý sa hrával na metlách. Harry bol náhodou veľmi dobrý metlobalista. Hral za jeden z fakultných tímov a za posledných sto rokov bol vôbec najmladším hráčom, pretože začal už v prvom ročníku. A k veciam, ktoré si Harry najväčšmi cenil, patrila pretekárska metla Nimbus 2000.

Harry odložil kožený kufřík a zobral do rúk posledný balík. Čarbanice na hnedom papieri spoznal ihneď – tento balík dostal od rokfortského hájnika Hagrida. Roztrhol vrchný obal a pod ním uvidel čosi zelené, čo vyzeralo ako koža, ale kým to stihol dôkladne rozbaliť, balík sa čudne zatriasol a to, čo bolo v ňom, hlasno cvaklo, akoby to malo čeľuste.

Harry zmeravel. Vedel, že Hagrid by mu nikdy úmyselne neposlal niečo nebezpečné. Lenže Hagrid nemá chápanie normálneho človeka, pokiaľ ide o rozlišovanie, čo je a čo nie je nebezpečné. Bolo o ňom známe, že sa priateli s obrími pavúkmi, od chlapov v krčmách si kupuje zlostné trojhlavé psy, ba potajomky nosí do svojej chalupy ilegálne dračie vajcia.

Harry nervózne šťuchol do balíka. Zase to hlasno cvaklo. Zobral teda z nočného stolíka lampu, pevne ju chytil do jednej ruky a zdvihol nad hlavu, pripravený udrieť. Potom druhou rukou potiahol zvyšok baliaceho papiera.

A z balíka vypadla... kniha. Harry si stihol všimnúť iba peknú zelenú obálku, vyzdobenú zlatým nápisom *Príšerná kniha príšer*, keď sa kniha prevrátila oriezkou nadol a cupkala po posteli ako nejaký čudesný krab.

„Och!“ potichu zhíkol Harry.

Kniha s hlasným buchnutím spadla z postele a rýchlo sa rozbehla po izbe. Harry ju ukradomky sledoval. Skryla sa na tmavom mieste pod stolom. Harry len dúfal, že Dursleyovci tvrdo spia, kľakol si a načial sa za ňou.

„Au!“

Kniha sa mu zacvakla do ruky, potom sa zatrepotala a na obale uháňala preč. Harry sa točil dookola, napokon sa na ňu hodil a podarilo sa mu priľahnúť ju. Strýko Vernon vo vedľajšej izbe zo spánku nahlas zakročkal.

Hedviga a Elvíra so záujmom sledovali, ako Harry pevne zvierá brániacu sa knihu. Rýchlo vytiahol z bielizníka remeň, pevne ho omotal okolo knihy a zatiahol. *Príšerná kniha príšer* sa nahnevane zatriasla, ale už sa nemohla trepotiť ani cvakať, a tak ju Harry hodil na posteľ a čítal Hagridovu kartu.

*Milý Harry,
šedko najlepšie k narodeninám!
Som si myslel, že by sa ti to šiklo
na budúci rok. Už viac nepíšem.*

*Poviem ti, keď sa stretneme.
Dúfam, že mukli ťa moc neotravujú.
Pozdravujem
Hagrid*

Harry mal neprijemný pocit pri pomyslení, že podľa Hagrida by sa mu hryzúca kniha mohla zísť, ale kartu od neho položil k Ronovej a Hermioninej a usmieval sa ešte väčšmi. Teraz zostával už len list z Rokfortu.

Harry si všimol, že je hrubší ako zvyčajne, otvoril obálku, vytiahol z nej prvú pergamenovú stranu a čítal:

*Vážený pán Potter,
pripomíname Vám týmto, že nový školský rok sa začína prvého septembra. Rokfortský expres odchádza zo stanice King's Cross, nástupište deväť a trištvrte o jedenástej hodine.*

Študenti tretieho ročníka môžu v určené víkendy navštevovať dedinu Rokville. Prosíme, aby Vám priložené povolenie svojím podpisom potvrdili rodičia alebo poručníci.

V prílohe Vám zasielame zoznam kníh na nasledujúci ročník.

S pozdravom

Profesorka M. McGonagallová
zástupkyňa riaditeľa

Harry vytiahol formulár povolenia, hľadel naň a už sa neusmieval. Bolo by nádherné, keby mohol cez víkendy chodiť do Rokvillu. Vedel, že je to čisto ča-

rodejnícka dedina, a ešte nikdy v živote tam nebol. Lenže ako prepánajána presvedčí strýka Vernona alebo tetu Petuniu, aby ten formulár podpísali?

Pozrel na budík. Už boli dve hodiny ráno.

Rozhodol sa, že s povolením si bude lámať hlavu, keď sa zobudí, vliezol zase do postele a prečiarkol ďalší deň na kalendári prázdnin, ktorý si sám vyrobil a na ktorom rátal, koľko dní mu zostáva do návratu na Rokfort. Potom si zložil okuliare, ľahol si a hľadel na tri narodeninové karty.

Aj keď bol Harry Potter taký nezvyčajný, v tej chvíli sa cítil rovnako ako hocikto iný na jeho mieste – bol rád. Po prvý raz v živote sa tešil, že má narodeniny.

VELKÁ CHYBA TETY MARGE

Na druhý deň ráno zišiel Harry do kuchyne na raňajky, kde už všetci traja Dursleyovci sedeli za stolom. Sledovali novučiký televízor, ktorý Dudley dostal na privítanie pri návrate domov na prázdniny, lebo sa nahlas ponosoval, aký to má kus cesty od chladničky k televízoru v obývačke. Väčšinu leta Dudley trávil v kuchyni, malé prasacie očka upieral na obrazovku a päť podbradkov sa mu pritom natriasalo, pretože neprestajne jedol.

Harry si sadol medzi Dudleyho a strýka Vernona, veľkého obézneho muža s kratučkým krkom a veľkými fúziskami. Kdeže by tí blahoželali Harrymu k narodeninám. Ani len nedali najavo, že vošiel do kuchyne, ale Harry bol na takúto pozornosť zvyknutý. Zobral si kúsok hrianky a potom pozrel na televízneho reportéra, ktorý práve oznamoval, že utiekol nejaký väzeň:

„... upozorňujeme verejnosť, že Black je ozbrojený

a mimoriadne nebezpečný. Bola zriadená pohotovostná linka a žiadame, aby každý, kto dotyčného uvidí, okamžite túto skutočnosť oznámil.“

„Ani nemusia hovoriť, že je to niktoš,“ odfrkol strýko Vernon, hľadiac ponad okraj novín na väzňa. „Pozrite, ako vyzerá! Odporný povalač! Len sa pozrite na jeho vlasy!“

Nevraživo fľochol na Harryho, lebo jeho strapatá štica strýka Vernona odjakživa rozčuľovala. V porovnaní s mužom na obrazovke, ktorého vyziabnutú tvár lemovali pochlpené chumáče dlhých vlasov, mal však Harry pocit, že je dokonale upravený.

Znovu sa zjavil na obrazovke reportér.

„Ministerstvo poľnohospodárstva a rybolovu dnes...“

„No moment!“ vyštekol strýko Vernon a zlostne gánil na reportéra. „Veď si nám nepovedal, odkiaľ ten maniak utiekol! Čo to má byť? Práve teraz by sa mohol ten šialenec poneviať po našej ulici!“

Teta Petunia, kostnatá osoba s konskou tvárou, sa zvrtila a uprene hľadela cez kuchynské okno von. Harry vedel, že by bola najšťastnejšia, keby mohla zavolať na tú pohotovostnú linku. Bola to najhlučnejšia žena na svete, akú poznal, a väčšinu života trávil špehovaním nudných, zákony dodržiavajúcich susedov.

„Kedy sa už naučia,“ povedal strýko Vernon a veľkou červenou päšťou pritom trieskal do stola, „že pre takých ľudí je slučka to najlepšie riešenie?“

„Svätá pravda,“ potvrdila teta Petunia, ktorá ešte stále žmúрила, či niečo neuvidí v susedovie popínavej fazuli.

Strýko Vernon nalial do seba čaj, pozrel na hodinky a dodal: „Už radšej idem, Petunia. Margein vlak príde o desiatej.“

Harry, ktorý bol v duchu hore v izbe pri servisnej súprave na metly, s neprijemným žuchnutím dopadol naspäť na zem.

„Teta Marge?“ vyhrklo z neho. „Há... hádam len nepríde sem?“

Teta Marge bola sestra strýka Vernona. Hoci nebola Harryho pokrvnou príbuznou (jeho mama bola sestra tety Petunie), celý život jej musel hovoriť „teta“. Teta Marge bývala na vidieku v dome s veľkou záhradou, kde chovala buldogy. Nechodievala na Privátnu cestu často, lebo nemohla predsa opustiť svoje vzácne psy, ale každú jej návštevu mal Harry v živej pamäti ako vyslovenú hrôzu.

Na oslave Dudleyho piatych narodenín švihala Harryho paličkou po holeniach, aby neporazil Dudleyho, keď sa hrali na sochy. O pár rokov neskôr dokvitla na Vianoce s robotom riadeným počítačom pre Dudleyho a škatuľkou psích keksov pre Harryho. Pri jej poslednej návšteve, rok predtým, ako začal študovať na Rokforte, Harry náhodou pristúpil chvost jej obľúbenému psovi. Rozparovač začal Harryho naháňať po záhrade, až musel vyliezť na strom, a teta Marge až do polnoci odmietala odvolať ho. Pri spomienke na ten incident sa doteraz Dudley smeje, až mu tečú slzy.

„Marge príde na týždeň,“ zavrčal strýko Vernon, „a keď už sme pri tom,“ hrozivo vytrčil pred Harryho tučný ukazovák, „prv ako pôjdem po ňu, si musíme vyjasniť zopár vecí.“

Dudley sa uškrnul a odtrhol pohľad od televízora. Jeho obľúbenou zábavou bolo pozorovať, ako strýko Vernon šikanuje Harryho.

„Po prvé,“ zavrčal strýko Vernon, „budeš sa s Marge rozprávať slušne.“

„Dobre,“ odvetil Harry, „ak sa bude slušne so mnou rozprávať aj ona.“

„Po druhé,“ povedal strýko Vernon, akoby nebol Harryho odpoveď počul, „pretože Marge o tvojej *ne-normálnosti* nevie, kým bude tu, nechcem nijaké... *zvláštnosti*. Budeš sa správať, ako sa patrí! Rozumel si?“

„Budem, ak sa bude aj ona,“ precedil Harry pomedzi zuby.

„A po tretie,“ pokračoval strýko Vernon a jeho protivné malé oči boli teraz len dve štrbinky na tučnej cviklovej tvári, „povedali sme Marge, že chodíš do Nápravného centra svätého Brutusa pre nenapraviteľných mladistvých delikventov.“

„Čo?!“ zreval Harry.

„A ty sa neprehradíš, lebo inak bude zle,“ vyprskol strýko Vernon.

Harry bol od zlosti biely ako stena, hľadel na strýka Vernona a nemohol uveriť vlastným ušiam. Teta Marge príde na celý týždeň – to bol najhorší darček k narodeninám, aký kedy od Dursleyovcov dostal, ešte horší než pár starých ponožiek po strýkovi Vernonovi.

„Tak teda ja už idem na stanicu, Petunia,“ povedal strýko Vernon a ťažkopádne vstal. „Nechceš sa so mnou zviezť, Duduško?“

„Nie,“ zahundral Dudley, ktorý už znovu hľadel na televízor, lebo strýko Vernon sa prestal Harrymu vyhrážať.

„Duduško sa musí pripraviť, aby bol peknučký, keď príde tetuška,“ povedala teta Petunia a hladkala Dud-

leyho po hustých plavých vlasoch. „Mamička mu kúpila peknučkého nového motýlika.“

Strýko Vernon potľapkal Dudleyho po tučnom plecisku.

„Tak teda, o chvíľu sa zase uvidíme,“ povedal a vyšiel z kuchyne.

Harry, ktorý tam sedel omráčený hrôzou, odrazu dostal nápad. Nechal hrianku hriankou, rýchlo vstal a šiel za strýkom Vernonom.

Strýko Vernon si práve obliekal sako, ktoré nosieval v aute.

„Teba neberiem,“ zavrčal, keď sa otočil a videl, že Harry naňho hľadá.

„Ako keby som chcel ísť,“ chladne odvetil Harry. „Chcem ťa o niečo požiadať.“

Strýko Vernon si ho podozrievavo premeral.

„Tretiaci na Rok... v našej škole smú niekedy navštevovať dedinu,“ povedal Harry.

„No a?“ odsekol strýko Vernon a zvesil z háčika pri dverách kľúče od auta.

„Potrebujem, aby si mi podpísal povolenie,“ rýchlo povedal Harry.

„A prečo by som to mal urobiť?“ uškeril sa strýko Vernon

„Noóó,“ začal Harry, starostlivo vyberajúc slová, „bude ťažké predstierať pred tetou Marge, že chodím k tomu svätému Neviemakosavolá...“

„Do Nápravného centra svätého Brutusa pre nenapraviteľných mladistvých delikventov!“ zreval strýko Vernon a Harry sa potešil, keď v jeho hlase s istotou rozoznal paniku.

„To, to,“ povedal Harry a pokojne hľadel do strýko-

vej veľkej, fialovej tváre. „Ťažko sa to pamätá. A musím to predsa hovoriť tak, aby to znelo presvedčivo, či nie? Čo ak mi náhodou niečo unikne?“

„My to z teba vytlačíme!“ reval strýčko Vernon a so vztýčenou pästou mieril k Harrymu. No Harry sa ani nepohol.

„Aj keby ste to zo mňa vytĺkli, teta Marge by sa ma určite nezabudla opýtať na podrobnosti,“ odvetil nekompromisne.

Strýčko Vernon zastal s pästou vo vzduchu a jeho tvár nadobudla nepekňý hnedofialový odtieň.

„No ak mi podpíšeš povolenie,“ rýchlo pokračoval Harry, „prisahám, že si budem pamätať, kam to chodím do školy, a budem sa správať ako muk... ako keby som bol normálny, so všetkým, čo k tomu patrí.“

Harry videl, že strýčko Vernon nad tým rozmýšľa, i keď mal zuby vycerené a na spánkoch mu pulzovala žila.

„Dobre,“ odvrkol napokon. „Budem počas Margejnej návštevy pozorne sledovať, ako sa správaš. Ak sa do konca budeš držať scenára, podpíšem ti to prekliate povolenie.“

Otočil sa, otvoril dvere a tak ich za sebou zatresol, že jedna z malých sklenených tabuliek v hornej časti vypadla.

Harry sa nevrátil do kuchyne. Šiel do svojej izby. Ak sa má správať ako naozajstný mukel, radšej začne hneď. Pomaly a smutne pozbieral všetky darčeky a pozdravy k narodeninám a skryl ich pod uvoľnenú dosku v podlahe k domácej úlohe. Potom šiel k Hedviginej kľietke. Zdalo sa, že Elvíra sa spamätala. Obe s Hedvigou spali s hlavami pod krídlami. Harry si vzdychol a potom do oboch štuchol, aby ich zobudil.

„Hedviga,“ povedal smutne, „musíš sa na týždeň stratiť. Choď s Elvírou. Ron sa o teba postará. Napíšem mu lístok s vysvetlením. A nepozeraj tak na mňa,“ v Hedviginých veľkých jantárových očiach videl výčitku, „ja za to nemôžem. Inak by som nemohol s Ronom a Hermionou chodiť do Rokvillu.“

O desať minút Elvíra a Hedviga (ktorá mala o nohu priviazaný lístoček pre Rona) vyleteli cez okno a stratili sa z dohľadu. Harry sa cítil absolútne mizerne a odložil prázdnu klietku do skrine.

No nemal veľa času na zádumčivosť. Ani sa nenazdal a teta Petunia už naňho vrieskala, aby zišiel dolu a pripravil sa na privítanie hosťa.

„Urob si niečo s vlasmi!“ oborila sa naňho, keď prišiel do haľy.

Harry nechápal, aký by malo zmysel, keby sa pokúsil uhladiť si vlasy. Teta Marge ho s obľubou kritizovala, takže čím neupravenejšie vyzerá, tým bude šťastnejšia.

O chvíľku bolo počuť vrzdanie štrku pod kolesami auta strýka Vernona, ktoré vchádzalo na príjazdovú cestu, a potom buchnutie dverí a kroky na chodníku.

„Otvor dvere!“ zasyčala teta Petunia na Harryho.

So zovretým žalúdkom Harry otvoril.

Na prahu stála teta Marge. Veľmi sa podobala na strýka Vernona: bola mohutná, tučná a mala brunátnu tvár, ba dokonca aj fúzy ako on, i keď nie také husté. V jednej ruke držala obrovský kufor a pod pazuchou druhej mala zastrčeného starého a zlostného buldoga.

„Kde je môj Dudinko?“ zrevala teta Marge. „Kdeže je môj synovčulíček?“

Dudley farbavou kolísavou chôdzou prichádzal po chodbe, plavé ulízané vlasy mal pricapnuté k tučnej

hlave a spod množstva briad mu ledva bolo vidieť motýlika. Teta Marge vrazila kufor Harrymu do brucha, čím mu vyrazila dych, zovrela Dudleyho jednou rukou v tesnom objatí a prilepila mu na líce velikánsky bozk.

Harry veľmi dobre vedel, že Dudley znáša objatia tety Marge iba preto, že má za ne dobre zaplatené, a skutočne, keď ho teta od seba odtrhla, Dudley v tučnej pästi zvieral šuchotavú dvadsaťlibrovku.

„Petunia!“ skríkla teta Marge a prešla okolo Harryho, akoby bol stojan na klobúky. Teta Marge a teta Petunia sa pobozkali, či vlastne teta Marge narazila svojou mohutnou čeľusťou do kostnatého líca tety Petunie.

Vtedy vošiel strýko Vernon s veselým úsmevom na tvári a zavrel za sebou dvere.

„Dáš si čaj, Marge?“ spýtal sa. „A čo dáme Rozparovačovi?“

„Rozparovač sa z môjho tanierika napije trochu čaju,“ povedala teta Marge, keď šli do kuchyne a Harryho nechali s kufrom v hale. No Harry sa nesťažoval. Akýkoľvek dôvod, aby nemusel byť s tetou Marge, mu bol dobrý, a tak začal vliecť kufor do hosťovskej izby a ňaťahoval čas, ako sa len dalo.

Kým sa vrátil do kuchyne, pred tetu Marge naložili koláče, naliali jej čaj a Rozparovač ho hlasno chlípal v kúte. Harry videl, že teta Petunia sa trochu strhla, keď videla, ako čaj a sliny poškvrnili jej čistú dlážku. Teta Petunia neznášala zvieratá.

„Kto sa stará o ostatné psy, Marge?“ spytoval sa strýko Vernon.

„Presvedčila som plukovníka Fubstera, aby si ich vzal na starosť,“ zahrnela teta Marge. „Už je na pen-

zii, a tak má aspoň čo robiť. No chudáčika Rozparovača som nemohla opustiť. Bezo mňa chradne.“

Keď si Harry sadol, Rozparovač začal vrčať. Vtedy si teta Marge po prvý raz všimla Harryho.

„Tak ty si stále ešte tu!“ vyštekla.

„Áno,“ odvetil Harry.

„Nehovor ‚áno‘ takým nevďačným tónom,“ zavrčala teta Marge. „Je to úžasne láskavé od Vernona a Petunie, že sa o teba starajú. Ja by som to nerobila. Keby ťa pohodili na môj prah, išiel by si rovno do sirotinca.“

Harry už chcel vyhrknuť, že by žil radšej v sirotinci ako s Dursleyovcami, ale myšlienka na povolenie do Rokvillu ho zastavila. Donútil sa k silenému úsmevu.

„Nevyškieraj sa na mňa!“ zaburácala teta Marge. „Vidím, že si sa vôbec nepolepšil, odkedy som tu bola naposledy. Dúfala som, že v škole ťa naučia trochu móresom.“ Dala si riadny glg čaju a utrela si fúzy. „Čo si to vrael, Vernon, kam ho to posielate?“

„K sv. Brutusovi,“ okamžite odvetil strýko Vernon. „Je to prvotriedny ústav pre beznádejné prípady.“

„Chápem,“ povedala teta Marge. „Používajú u sv. Brutusa trstenicu, chlapče?“ vyštekla naňho spoza stola.

„Eé..“

Strýko Vernon za chrptom tety Marge prikývol.

„Áno,“ povedal Harry. Potom, s pocitom, že to zlepší, dodal: „Stále.“

„Výborne,“ povedala teta Marge. „Ja nesúhlasím s tými nezmyslami, že ani takých, čo si to zaslúžia, neslobodno biť. V deväťdesiatich deviatich prípadoch zo sto je poriadny výprask potrebný. Teba bijú často?“

„Ó, áno,“ prikývol aj Harry, „veľa ráz.“

Teta Marge prižmúrila oči.

„Stále sa mi nepáči tvoj tón, chlapče,“ vyhlásila. „Ak môžeš o tých bitkách hovoriť tak ľahostajne, je jasné, že ťa nebijú dosť silno. Petunia, ja by som im na tvojom mieste napísala. Aby im bolo jasné, že v prípade tohto chlapca schvaľuješ použitie mimoriadnej sily.“

Možno sa strýko Vernon obával, že Harry zabudne na ich obchod, skrátka, odrazu zmenil tému.

„Počúvala si ráno správy, Marge? O tom väzňovi, čo utiekol?“

Keď sa teta Marge začala udomáčať, Harry sa pristihol, že skoro túžobne myslí na život v dome číslo štyri bez nej. Strýko Vernon a teta Petunia zvyčajne nechceli, aby sa im Harry motal pod nohami, a Harry im s radosťou vyhovel. Naopak, teta Marge chcela mať Harryho ustavične na očiach, aby mohla hulákať návrhy, ako ho napraviť. S obľubou porovnávala Harryho s Dudleym a s nesmiernym potešením kupovala Dudleymu drahé dary a pritom zazerala na Harryho, akoby ho vyzývala, aby sa jej spýtal, prečo nedostane darček aj on. A ustavične mala nepríjemné narážky na to, prečo je Harry po všetkých stránkach taký nepodarený.

„Nesmiete si robiť výčitky pre to, čo sa z toho chlapca vyklulo, Vernon,“ povedala na tretí deň pri obede. „Keď je raz niečo zhnité zvnútra, s tým už nikto nič nenarobí.“

Harry sa usiloval sústrediť na jedlo, ale ruky sa mu triasli a tvár mu začala horieť hnevom. *Mysli na povolenie*, pripomínal si. *Mysli na Rokville. Nehovor nič. Nevstávaj...*

Teta Marge sa načiahla za pohárikom vína.

„To je jedno zo základných pravidiel chovu,“ povedala. „Človek to na psoch pozoruje stále. Keď nie je v poriadku sučka, ani šteňa za nič nestojí...“

V tej chvíli pohárik vína, ktorý Marge držala v ruke, vybuchol. Sklené črepiny leteli na všetky strany a teta Marge prskala a žmurkala a jej brunátna tvár išla prasknúť.

„Marge!“ pišťala Petunia. „Marge, je ti niečo?“

„Nerob si starosti,“ zahundrala Marge a obrúskom si utierala tvár, „asi som ho stisla prisilno. Aj minule sa mi to stalo u plukovníka Fubstera. Nemusíš tak panikáriť, Petunia, mám veľmi pevnú ruku...“

No teta Petunia i strýko Vernon podozrievavo hľadeli na Harryho, a tak sa rozhodol, že sa obíde bez dezertu, a utiekol od stola, len čo mohol.

V hale sa oprel o stenu a zhlboka dýchal. Už dávno sa mu nestalo, že by sa prestal ovládať a nechal niečo vybuchnúť. Nemohol si dovoliť, aby sa to zopakovalo. Neriskoval by tým iba povolenie do Rokvillu. Keby takto pokračoval, mal by problémy s Ministerstvom mágie.

Harry bol ešte stále neplnoletý čarodejník a čarodejnícke zákony mu zakazovali čarovať mimo školy. A jeho záznamy neboli celkom čisté. Iba minulé leto dostal oficiálne napomenutie, v ktorom sa jasne uvádzalo, že keby sa Ministerstvo mágie dozvedelo o nejakom čarovaní na Privátnej ceste ešte raz, Harryho by čakalo vyľúčenie z Rokfortu.

Počul, ako Dursleyovci vstali od stola, a tak sa ponáhľal hore, aby sa im odpratal z cesty.

Ďalšie tri dni Harry zvládol iba vďaka tomu, že sa nútil myslieť na *Príručku starostlivosti o metly* z edície *Urob*

si sám vždy, keď sa teta Marge doňho pustila. Fungovalo to celkom dobre, hoci zrejme mal pritom vždy sklený pohľad, pretože teta Marge začala tvrdiť, že nie je duševne normálny.

Konečne nastal posledný večer tetinho pobytu. Teta Petunia uvarila slávnostnú večeru a strýko Vernon otvoril niekoľko fľašiek vína. Cez polievku a lososa sa dostali bez jedinej zmienky o Harryho chybách, pri citrónových snehových pusinkách ich strýko všetkých nudil dlhým rozprávaním o Vrtamexe, svojej firme na výrobu vrtačiek, potom teta Petunia uvarila kávu a strýko Vernon vytiahol fľašku brandy.

„Dáš sa zlákať, Marge?“

Teta Marge už vypila dosť vína. Obrovskú tvár mala celkom červenú.

„Len taký maličký pohárik,“ zachichotala sa. „Ešte trošku... ešte... to je ono.“

Dudley jedol štvrtý zákusok, teta Petunia popíjala kávu a malíček ruky, v ktorej držala šálku, mala vytrčený dohora. Harry už veľmi chcel zmiznúť do svojej izby, ale keď videl nahnevané malé oči strýka Vernona, vedel, že musí vydržať do konca.

„Áá!“ teta Marge si oblízala pery a položila na stôl prázdny pohárik od brandy. „To bola bašta, Petunia. Ja zvyčajne večeriam len niečo narýchlo pripravené, keď sa musím starať o dvanásť psov...“ Nahlas si odgrgla a pohladkala si veľké tvídové brucho. „Prepáčte. Skutočne je to pekný pohľad na takého zdravím kypiaceho chlapca,“ pokračovala a žmurkla na Dudleyho. „Bude z teba poriadny chlap, Duduško, ako tvoj otecko. Áno, dám si ešte kvapku brandy, Vernon...“

„No ale tento tu...“

Kývla hlavou na Harryho, ktorému stiahlo žalúdok. *Príručka*, pomyslel si rýchlo.

„Tento tu vyzerá tak protivne, taký krpatý. Aj u psov to tak býva. Vlni som plukovníkovi Fubsterovi jedného dala, aby ho utopil. Taký malý, schradnutý, slabý, skrátka nedochôdča.“

Harry sa usiloval spomenúť si na stranu dvanásť *Ako opraviť zadržávajúcu sa spiatocku*.

„To má všetko v krvi, ako som hovorila nedávno. Zlá krv sa prejaví. Nemám nič proti vašej rodine, Petunia,“ a svojou lopatovitou dlaňou potľapkala Petuniu po kostnatej ruke, „ale tvoja sestra bola skazené vajce. Také sa nájdú aj v najlepších rodinách. Utiela s tým niktošom a tu máme výsledok.“

Harry uprene hľadel na svoj tanier a v ušiach mu akosi čudne zvonilo. *Metlu pevne uchopíme za chvost*, opakoval si v duchu. Lenže nemohol si spomenúť, ako to pokračuje. Hlas tety Marge sa doňho zavrtával ako vrtačky strýka Vernona.

„Ten Potter,“ povedala teta Marge nahlas, zobrala fľašku brandy a vyšplechla si trochu do pohára i po celom obruse, „nikdy ste mi nepovedali, čo vlastne robil?“

Na strýkovi Vernonovi a tete Petunii bolo vidieť, že sú do krajnosti napätí. Dudley dokonca zdvihol pohľad od zákuska a civel na rodičov.

„On... nepracoval,“ povedal strýko Vernon a fľochol na Harryho. „Bol nezamestnaný.“

„Ako som predpokladala!“ povedala teta Marge, dala si riadny glg brandy a utrela si bradu do rukáva. „Naničhodník, darmožráč, lenivý parazit, ktorý...“

„To nie je pravda,“ povedal odrazu Harry. Všetci pri

stole stíchli. Harry sa celý triasol. Nikdy v živote nebol taký nahnevaný.

„DAJ SI EŠTE BRANDY!“ skríkol strýko Vernon, biely ako stena, a vyprázdnil do Margeinho pohára celú fľašku. „A ty, chlapče,“ zavrčal na Harryho, „chod do postele, chod...“

„Nie, Vernon,“ zaštikútala teta Marge, zdvihla ruku a uprela malé, krvou podliate oči na Harryho. „Len pokračuj, chlapče, pokračuj. Si na svojich rodičov hrdý, však? Havarovali s autom – predpokladám, že boli opití...“

„Nezahynuli pri autonehode!“ povedal Harry a uvedomil si, že stojí.

„Zomreli pri autonehode, ty odporný malý klamár, a teba nechali na krku svojim slušným, usilovne pracujúcim príbuzným!“ vrieskala teta Marge a až sa tak nadúvala od zlosti. „A ty si bezočivý, nevďačný malý...“

No odrazu teta Marge zmĺkla. Chvíľku to vyzeralo, akoby nenachádzala slov. Zdalo sa, že sa nadúva od nevysslovného hnevu... ibaže to nadúvanie neprestávalo. Jej veľká červená tvár sa začala rozširovať, malé očká sa vyvalili a ústa sa tak natiahli, že by aj tak nemohla rozprávať. Vzápätí jej puklo a odletelo niekoľko gombíkov z tvídového saka a odrazilo sa od stien. Nafukovala sa ako obludný balón, jej brucho naplo opasok tvídovej sukne tak, až praskol, a prsty na rukách pripomínali salámy...

„MARGE!“ kričali strýko Vernon a teta Petunia, keď sa Margeino telo začalo dvíhať zo stoličky k stropu. Teraz už bola celkom okrúhla ako obrovské záchranné koleso s prasacími očami a ruky a nohy jej čudesne vytřáli. Keď sa vznášala vo vzduchu, vydávala praskavé

zvuky. Do miestnosti vběhol Rozparovač a štekal ako šialený.

„NIÉÉÉ!“

Strýko Vernon chytil Marge za jednu nohu a pokúšal sa stiahnuť ju dolu, ale skoro to aj jeho zdvihlo do vzduchu. V okamihu naňho skočil Rozparovač a zahryzol sa mu do nohy.

Harry vyletel z jedálne, kým ho niekto stihol zastaviť, a šiel rovno do komory pod schodami. Dvere sa zázračne otvorili, len čo sa ich dotkol. Okamžite odtiahol svoj kufor ku vchodovým dverám. Vyletel hore schodmi, hodil sa pod posteľ, vypáčil uvoľnenú dosku v podlahe, schmatol obliečku s knihami a narodeninovými darčekom. Vyliezol spod postele, zobral prázdnu Hedviginu klietku a letel dolu schodmi k svojmu kufru, práve keď strýko Vernon vybehol z jedálne a nohavicu mal na franforce a zakrvavenú.

„OKAMŽITE SA VRÁŤ!“ reval. „POĎ SEM A VRÁŤ JU DO NORMÁLNEJ PODOBY!“

Ale Harryho sa zmocnil bezohľadný hnev. Kopol do kufra, ktorý sa otvoril, vytiahol čarovný prútik a namieril ho na strýka Vernona.

„Zaslúžila si to,“ povedal Harry zadychčane. „Zaslúžila si, čo má. Chráňte ju predo mnou.“

Za chrbtom hľadal kľučku.

„Idem,“ povedal Harry. „Už mám toho dosť.“

A vzápätí bol vonku na tmavej tichej uličke a vliekol za sebou ťažký kufor a pod pazuchou mal Hedviginu klietku.